

Marie Colomb in **Las Bestias** van regisseur Rodrigo Sorogoyen.

Thriller over mannen die niet van wijken weten

Thriller

Las Bestias Regie: Rodrigo Sorogoyen. Met: Denis Ménochet, Marina Foïs, Luis Zahera, Diego Anido.
Lengte: 137 min.

Het Franse echtpaar Antoine en Olga maakt hun droom waar, nu dochter Maria uit huis is: leven als bioboer in een bergdorp in de Spaanse streek Galicië, waar alleen oudjes en kanslozen achterbleven. De idealistische mannetjesputter Antoine droomt ervan het hele dorp te revitaliseren, hij knapt op eigen houtje verlaten krotten op. Het koppel leert Spaans,

maakt vrienden - maar niet iedereen is blij met hun komst. De burens, de broers Xan en Loren, gedragen zich vijandig en wrokkig.

Dat blijkt al in de zinderende eerste scène, waar de pezige Xan in de dorpskroeg treiterige anti-Franse tirades afsteekt tegen lobbies Antoine. Het blijkt niet louter xenofobie van achterblijvers te zijn: Antoine verzet zich tegen de komst van de windmolens waaraan de broers geld hopen te verdienen om een taxi te kopen in het dal. Zij willen weg uit de armoede die Antoine zo schilderachtig vindt.

Dit moderne sociale conflict - de Spaanse regisseur Rodrigo Sorogoyen liet zich inspireren door een waar gebeurd verhaal - biedt brandstof voor een donkere thriller die smeult

en broeit tot de fatale ontlading. Waarna een lange epiloog volgt, over rouw, wraak en rechtvaardigheid. Stilistisch liet Sorogoyen zich inspireren door westerns: dit gaat over koppige mannen in een rauwe natuur die vastdraaien in een onoplosbaar, schijnbaar principiële conflict. De broers zijn de schurken, zij zetten steeds nieuwe stappen op de escalatieladder. Ze pissen over de stoelen van het echtpaar. Slaan een spiegel van de auto. Stoppen oude accu's in de waterput zodat Antoine zijn tomatenoogst moet doordraaien.

Antoine reageert als een moderne, redelijke burger. Hij filmt de broers stiekem om een dossier tegen ze op te bouwen, want de lokale politie papt en houdt nat. Maar de zaken es-

caleren slechts en na een nachtelijke ontmoeting weet Olga: was Antoine daar alleen geweest dan hadden de broers hem vermoord. Is dat het waard, vraagt ze zich af.

Toch laat *Las Bestias* zich niet reduceren tot een sjabloonthriller over beschaafde mensen belaagd door in-teeltkoppen. Ergens op tweede- vallen je de schellen van de ogen, wanneer Antoine beide broers in de dorpskroeg tot een gesprek dwingt. Je ziet de deur even op een kier gaan bij zijn belagers - tot Antoine hem weer dicht smijt. Zijn wrok is begrijpelijk na alles wat voorviel, maar staat een compromis in de weg.

En dat is het punt van *Las Bestias*: Frans botst hier wellicht op Spaans, stad op dorp, kosmopolitisch op hill-

billy, maar uiteindelijk gaat dit om testosteron, oorlogslogica. Ook Antoine kan niet luisteren, water bij de wijn doen, zijn heilige gelijk laten varen. Niemand wil van wijken weten.

Las Bestias kan je tot je nemen als kritiek op de principiële, *stand your ground*-logica die westerns ons inprenten. Er is altijd een oplossing, houdt Olga Antoine voor. Maar ook voor hem is het alles of niets, dus beweegt alles in fatalistische slow motion richting geweld. En volgt er een grimmige epiloog over rouw en vergelding waar de vrouwen die achterblijven de rekening mogen opmaken. Zoals meestal.

Coen van Zwol